

II. BRÁNA DO DUCHOVNÍHO SVĚTA

Obyvatelé starověké Mezopotámie věřili po tisíce let, že brány do nebe a z nebe se nacházejí na opačných koncích Mléčné dráhy – a nazývali je Řekou duší. Po smrti podle nich musely duše čekat, dokud se neotevře brána v souhvězdí Střelce, a tedy na podzimní rovnodennost, kdy je den stejně dlouhý jako noc. Znovuzrození na Zemi je možné jen v době jarní rovnodennosti, a to skrze bránu v souhvězdí Blíženců, jak je známe z noční oblohy.

Moji klienti mi řekli, že pohyb duší je ve skutečnosti mnohem jednodušší. Bránou do duchovního světa je onen tunelový efekt, který prožívají, když opouštějí pozemský život. Přestože duše opouštějí těla velmi rychle, zdá se mi, že vstup do duchovního světa je velmi pečlivě připravený proces. Později, když se vracíme na Zemi do dalšího života, je cesta zpět popisována jako mnohem rychlejší.

Poloha tunelu vzhledem k Zemi je mými klienty popisována různě. Někteří vidí jeho „vchod“ přímo nad sebou, jiní tvrdí, že než do něj vstoupili, vznesli se vysoko nad Zemi. V každém případě když duše Zemi opouští, je zdržení na jeho okraji zanedbatelné. Zde vám nabízím další popisy pozorování tohoto duchovního místa.

TŘETÍ PŘÍPAD

Efekt „tunelu“

Nyní opouštíš své tělo. Vidiš, že se vzdaluješ víc a víc od místa, kde jsi umřel, od pozemské roviny. Popiš, co prožíváš.

*Nejprve bylo velmi jasno, to bylo blízko Země.
Nyní, kdy vcházím do tunelu, se šerí.*

Popiš mi ten tunel.

Je to dutina, nejasný otvor. A na jeho druhém konci je malý kruh světla.

Co se s tebou děje dál?

Cítím tah, jemné zatáhnutí, myslím, že mám tímto tunelem projít. Jdu. Je stále více světlo, protože zářící kruh přede mnou se zvětšuje. Je to jako ...

... ano? ...

Zvou mne dále.

Rozšíř kruh světla před sebou a popiš, co je na konci tunelu.

*Světelný kruh se dost rozšířil, jsem za tunelem.
Je tu zamračený jas, světelná mlha. Procházím přes ni.*

Když opouštíš tunel, co vnímáš kromě nejasného vidění?

(subjekt ztišuje hlas) *Je to takové klidné místo, jsem na místě duchů.*

Máš nějaké jiné dojmy?

Myšlenka! Vnímám přítomnost myšlenek všude kolem. Já ...

Snaž se co nejvíce uvolnit, nechej své dojmy lehce plynout a popisuj dále, co se děje.

*Je těžké to vyjádřit slovy. Cítím myšlenky lásky, soudržnosti, vcítění. Jsou spojené s očekáváním.
Čekají na mě.*

Máš pocit bezpečí, nebo jsi znepokojený?

Ne, to nejsem. V tunelu jsem byl spíš dezorientovaný. Ano, cítím se bezpečně, uvědomuji si myšlenky, které ke mně přicházejí. Jsou to myšlenky pomoci, péče. Je to zvláštní, ale je tu přítomno pochopení toho, kdo jsem a proč tu jsem.

Vidíš také něco?

(tichým hlasem) Ne. Jen cítím – všude kolem je harmonie myšlenek.

Vzpomněl jsi světelnou mlhu, kterou jsi viděl po opuštění tunelu. Jsi na obloze nad Zemí?

(pauza) Ne, to asi ne. Ovšem zdá se, jako bych se vznášel nad oblaky, ale nejsou takové, jaké známe ze Země.

Vidíš Zemi? Je pod tebou?

Je to možné, ale neviděl jsem ji od okamžiku, kdy jsem vstoupil do tunelu.

Vnímáš stále nějaké spojení se Zemí, třeba skrze jinou dimenzi?

Ano, asi ano. V mé mysli je Země stále blízko, pořád se cítím s ní spojený, ale vím, že jsem v jiném prostoru.

Řekneš mi ještě něco o místě, na kterém se nacházíš?
Je stále trochu tmavé, ale stejně je pomalu opouštím.

Tento subjekt prochází zážitkem smrti, vstupuje do tunelu, a zatímco je tažen dále do duchovního světa, pokračuje jeho duše v klidném mentální přizpůsobování se stavu bez těla. Po počáteční nejistotě odráží její první dojem příjemný pocit očekávané pohody. To je ovšem společné všem mým klientům.

Přechodem přes tunel prošly naše duše vstupní branou do duchovního světa. Teď si uvědomily, že opravdu nejsou mrtvé, že jen opustily břemeno pozemského těla, které zemřelo. S tímto vědomím přichází přijetí – jeho rychlost a klidný prožitek záleží na duši samotné. Některé subjekty

pozorují tyto okolnosti s přetrvávajícím úžasem, jiné – více realisticky orientované – popisují, co vidí. Velmi záleží na jejich individuální zralosti v současném životě. Nejčastěji slyším úlevný výdech a slova o tom, že je duše opět doma na onom překrásném místě.

Duše na vysoké úrovni opouští tělo tak rychle, že většina z toho, co tu popisují, je jen rozmazanou skvrnou na cestě k jejich duchovnímu domovu. Jsou to „profesionálové“ a podle mého názoru je jich na Zemi velmi málo. Průměrná duše nepostupuje tak rychle, některé jsou dokonce dost váhavé. Pokud neberu v potaz řídké případy duší, které jsou zmatené náhlým úmrtím, a které se proto snaží zůstat v blízkosti svých zemřelých těl, pak se zdá, že s postupem váhají hlavně duše mladé, jež mají za sebou jen málo předcházejících životů.

Většina mých subjektů popisuje, že jakmile opustí tunel, vidí vše velmi nejasně. Myslím, že je to způsobené hustotou nejbližší astrální roviny, jež obklopuje Zemi a kterou teozofové nazývají *kamaloka*. Další případ popisuje toto prostředí z pohledu klienta s analytickými schopnostmi. Duše tohoto klienta představuje významný pohled na formy, barvy a vibrace. Tyto podrobnější popisy podávají subjekty při hlubším proniknutí do duchovního světa, kdy si už zvykly na okolní prostředí.

ČTVRTÝ PŘÍPAD

Popiš, co vidíš kolem sebe, když se vzdaluješ od tunelu. Uveď všechny podrobnosti.

Věci jsou vrstvené.

Jak vrstvené?

Připomínají dort.

Vysvětli to blíže.

Myslím dort, který má úzký vrchol a dole je široký. To jsem ale neviděl hned, když jsem vyšel z tunelu. Ty vrstvy vidím až teď, jsou to vrstvy

*světla, zdají se mi průsvitné, vroubkované.
Má duchovní svět, který vidíš, pevnou strukturu?
To se právě snažím vysvětlit. Nemá, i když to tak
na první pohled vypadá. Je vrstvený – světelné
vrstvy jsou navzájem propletené jako vlákna.
Nechci, aby to znělo tak, že jsou nesymetrické,
protože symetrické jsou. Jsou ale rozdílné tloušť-
kou a odrazem barev v jednotlivých vrstvách.
Zároveň se prohýbají dopředu a dozadu. Viděl
jsem to, když jsem se vzdaloval od Země.*

Proč tomu tak je?

Nevím, já jsem to nenavrhl...

Podle tvého popisu si představuji duchovní svět jako dlouhou řadu vrstev s velkou škálou jasnosti.

*Ano, a vrstvy jsou zakřivené. Když přes ně pro-
cházím, odklánějí se ode mne.*

Můžeš mi popsat podrobněji jednotlivé barvy?
*Já jsem ale neříkal, že ty vrstvy mají nějakou
barevnou škálu. Všechny jsou vlastně jen odstí-
ny bílé. Tam, kde se pohybuji, je bílá jasnější
a zářivější než tam, kde jsem byl před chvílí. Ted'
je kolem mne mlžná bělost, je mnohem jasnější
než na konci tunelu.*

Ty se tedy vznášíš přes tyto duchovní vrstvy – a co tvoje duše? Pohybuje se nahoru, nebo dolů?

Ani tam, ani tam. Prochází přímo skrz ně.

Vnímáš duchovní svět jako lineární – je to forma čar a úhlů?

*Pro mne je to proměnlivá nemateriální energie,
která se láme do vrstev, jež se liší svou jasností.
Myslím, že mne něco táhne dál k mé další cestě,
zároveň mě to uklidňuje.*

Jak?

Slyším zvuky.

Jaké?

Je to jako ozvěna hudby, melodické cinkání, venkovní zvonkohra, která vibruje v rytmu mého pohybu. Velmi mě to uklidňuje.

Jiní popisují tyto zvuky jako přirozené vibrace podobné zvuku ladičky při ladění strun. Souhlasíš s tímto popisem?

(souhlasné přikývnutí) Přesně tak to je. Vnímám však i vůni a chuť.

Znamená to, že ti zůstaly fyzické smysly i po smrti? *Ano, vzpomínky na ně. Vlny hudby jsou nádherné, zvonky, struny, takový klid ...*

Mnozí cestovatelé po duchovním světě uvádějí, že hudební vibrace mají mimořádně uklidňující účinky. Zvukové vjemy začínají těsně po smrti. Některé subjekty uváděly, že hned, jakmile opustily své fyzické tělo, slyšely bzukot. Je prý podobný zvuku, který vnímáme v blízkosti telefonních drátů. Jeho intenzita se mění, jak se duše vzdaluje od pozemské astrální roviny. Mnozí uvádějí, že slyší podobné zvuky při celkové anestezii. Tyto jednoduché zvonivé zvuky jsou melodičtější, když zemřelý opustí tunel. Tato hudba byla vhodně nazvána *vesmírnou energií*, protože doslova oživuje duši.

Se subjekty, které hovořily o vrstevnatosti duchovního světa, jsem často diskutoval otázku, zda nejde o astrální roviny. V metafyzických písemnostech jsou často vzpomínány vrstvy v okolí Země. Astrální roviny se historicky představují jako série vyšších dimenzí nad fyzickým (hmotným) světem, který se skrze ně mísí se světem duchovním – podobné názory známe již ze starověkých indických zápisů (véd) i mladších východních textů. Popisy těchto neviditelných oblastí získávají lidé už po tisíciletí během meditace nebo pozorování při astrálním cestování. Popisy také uvádějí, že hustota astrálních rovin se se vzdáleností od Země zmenšuje.

V následujícím případě hovoří duše, která i po průchodu duchovním tunelem prožívá trauma. Je to muž, který zemřel v roce 1902 ve svých šestatřiceti letech přímo na ulici Chicaga na infarkt. Zůstala po něm početná a chudá rodina s malými dětmi a ženou, kterou velmi miloval.

PÁTÝ PŘÍPAD

Vidíš jasně, co je za východem z tunelu?

Stále procházím přes okolní zpěněná oblaka.

Projdi jimi a řekni, co vidíš nyní.

Je to obrovský prostor! Takový zářivý a čistý – dokonce příjemně voní. Dívám se na nádherný ledový palác.

Pokračuj.

(vzrušeně) Je to úžasné, podobá se to zářícímu a blyškajícímu se křišťálu. Všude okolo se třpytí barevné kameny.

Mluvíš o krystalech – co ty barvy?

Jsou to hlavně odstíny bílé, ale jak se vznáším okolo, vnímám i jiné barvy, takovou třpytící se mozaiku.

Všimni si rozměrů ledového paláce, je nějak ohraničený?

Ne, celý prostor je nekonečný. Je majestátný, je naplněný klidem.

Co cítíš teď?

Nevnímám to úplně, nechci jít dál. Maggie ... (vdova)

Jsi stále zmatený ze svého fyzického života v Chicagu, omezuje to nějak tvůj pohyb v duchovním světě?

(Subjekt v křesle se napřímí.) Bože! Vidím přicházet svého průvodce! Ví, co potřebuji!

Co se děje mezi vámi dvěma?

Říkám, že ještě nemohu odejít, chci vědět, jestli Maggie a děti budou v pořádku.

Co na to průvodce?

Uklidňuje mě, ale já jsem plný obav.

Co jí odpovídáš?

Proč dovolil, aby se to stalo? Jak mi to mohl udělat? Způsobil nám s Maggie tolik bolesti a těžkých chvil a teď nás rozdělil!

Co na to on?

Snaží se mne uklidnit. Říká, že jsem vykonal velký kus práce a že uvidím, že můj život probíhal v souladu se záměrem.

Souhlasíš s tím, co říká?

V mé mysli se objevuje obraz budoucnosti. Moje rodina pokračuje beze mne, vyrovnává se s mým odchodem. Dokážu to. Stejně se znovu všichni setkáme.

Jak se přitom cítíš?

*Jsem připravený na cestu a klidný ... (po-
vzdech)*

Tento příběh svědčil o setkání s průvodcem. Chtěl bych zde nyní připomenout interpretaci duchovního světa v obraze ledového paláce. Dále v duchovním světě vidí subjekty budovy a místnosti zařízené nábytkem. Přitom samotná hypnóza takovýto stav nevyvolává. Je logické, že by lidé nehovořili o takovýchto fyzických strukturách v nemateriálním světě. Můžeme ale předpokládat, že tyto scény z pozemského života slouží k tomu, aby pomohly duši překonat přechod od fyzické smrti. Tyto pohledy mají pro každou z duší individuální význam podle toho, jaké jsou její pozemské zkušenosti.

Jestliže duše vidí v duchovním světě obrazy, které jsou podobné místům, v nichž žila nebo jež navštívila na Zemi, má to svůj důvod. Duše vidí nezapomenutelný domov, školu, zahradu, hory nebo pobřeží, protože jí laskavá duchovní síla tyto známé pozemské přeludy poskytuje. Duši to totiž

může uklidnit. Naše vzpomínky ze Země neumírají – ale navždy jsou přítomny v naší duchovní mysli jako snové obrazy duchovního světa v mýtických snech lidí.

Popisy prvních setkání s duchovním světem poslouchám s velkým zaujetím. Někteří vidí louky plné květů, zámecké věže, které ční do výšek, nebo duhu na čistém nebi nad vytouženou krajinou, do které se po dlouhé cestě vracejí. Tyto první obrazy duchovního světa s éterickou pozemskou scénérií jsou si při každém z návratů velmi podobné a popisy klientů nabízejí jejich rozličné variace. Zjistil jsem ale, že subjekt v transu je při dalším putování do duchovního světa při popisování jeho funkčních aspektů mnohem jednoznačnější.

Předcházející případ se týkal dost nevyrovnané duše úzce spojené s její duchovní družkou Maggie, kterou zanechala na Zemi. Je zřejmé, že některé duše si s sebou nesou negativní zátěž z předchozího těžkého života déle než jiné, a to i navzdory uklidňujícímu působení duchovního světa. Lidé se domnívají, že se duše po smrti stává vševědoucí. To ale není tak úplně pravda, protože období určitého přeladování může trvat různou dobu. Záleží na okolnostech smrti, na tom, nakolik je duše spoutaná pozemskými vzpomínkami, i na duchovní úrovni duše.

Při regresi do minulých životů jsem byl často svědkem hněvu, když klient zjistil, že zemřel v mladém věku. Duše, které se vracejí do duchovního světa za takovýchto okolností, jsou vyvedené z míry a zmatené tím, že své blízké opustily náhle a bez předchozího varování. Na smrt nebyly připravené a po opuštění těla pocítují smutek a odloučení.

Když je duše takto traumatizovaná, její průvodce je zpravidla první entitou, kterou duše po smrti uvidí. Tito vysoce rozvinutí duchovní učitelé jsou připraveni duši při překonávání tíhy a frustrace z předčasné smrti pomoci. Náš pátý případ může být příkladem úspěšného přeladění

se na duchovní svět právě za pomoci průvodkyně, která přicházející duši pomáhá najít rovnováhu.

Zaznamenal jsem však i případy, kdy průvodci nepomáhali úplnému odstranění myšlenkového zmatku, která duši potkává u duchovní brány. Jako by k tomuto účelu byla určena jiná místa a jiné okolnosti, což souvisí s karmickými lekcemi týkajícími se života a smrti. Budeme o tom hovořit později. Průvodkyně v pátém případě nabídla zmatené duši krátký a zrychlený obraz budoucnosti její rodiny, a tím ji uklidnila.

Subjekty jsou však bez ohledu na stav jejich mysli po smrti plní nadšené ze znovuoobjevování zázraků duchovního světa. Tyto pocity jsou ještě prohlubovány euforií z poznání, že všechny pozemské starosti a zejména fyzická bolest je už za nimi. Duchovní svět je pro vracující se duše především místem dokonalého klidu. I když by se mohlo zdát, že je duše po smrti osamělá, není tomu tak – nezůstáváme sami a bez pomoci. Neviditelná inteligentní síla vede přes bránu do duchovního světa úplně každého z nás.

Přicházející duše však nemají mnoho času na to, aby se jen tak vznášely a pozorovaly, co se kolem nich děje. Naši průvodci – duchovní druhové a přátelé – nás čekají u brány, aby nám pomohli uvědomit si, kdo jsme, a s láskou nás ujistili, že je všechno v pořádku. Jejich přítomnost cítíme vlastně od okamžiku smrti, protože nám jejich laskavá podpora pomáhá rychle se vyrovnat s návratem do duchovního světa.

